

paa Færøerne, maa ses en Paragraf, hvori der staar: „Sager, der fra Lagtinget sendes til Regeringen, men ikke fremmes som af Tinget foreslaaet, skal tilbagesendes Lagtinget inden næste ordentlige Samling, bilagt med alle de Oplysninger, som maatte være fremkommet, efter at Sagen forlod Lagtinget“. Hvis man altsaa ikke vil fremme et Lovforslag fra Lagtinget, ganske som det er vedtaget, skal man tilbagesende det til Tinget og tilbagesende alle de Oplysninger, man overhovedet har faaet om denne Sag, siden den blev oversendt fra Lagtinget.

Naar nu denne Sag sammenholdes med Selvstyrepartiets Bestræbelser for at indskrænke Benyttelsen af det danske Sprog paa Øerne, saa forekommer det mig at være mere end dristigt, naar man staar frem og benægter, at der findes separatistiske Tendenser indenfor Lagtingets Selvstyreparti; og Partiet har udtrykkelig sagt i Lagtinget, at det, der nu foreslaas, kun er, hvad man foreløbig ønsker. Der kan altsaa ventes mere af samme Slags, naar Partiet mener, at Tidens Fylde er inde. Hvis Regeringen nu tiltræder Selvstyrepartiets Forslag, vil det jo komme til Behandling i dette høje Ting, og man vil da faa Lejlighed til at udtale sig om det. Jeg skal derfor ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa Sagen, men kun sige — den Bemærkning kan jeg ikke tilbageholde —, at hvis Sambandspartiet fra alle Sider hernede i Tide havde faaet Tilslutning til sin færøske Politik, vilde Selvstyrepartiets Forslag til den nye Lagtingslov — den, jeg nu har citeret en Del af — aldrig have kunnet vedtages i Lagtinget, og der vilde aldrig i Skolespørgsmaalet have foreligget en Lagtingsvedtagelse som den, der nu foreligger.

Til Slutning skal jeg gøre nogle Bemærkninger om Færøernes Vareforsyning under Krigen. Jeg finder her Anledning til at takke for den Elskværdighed, man har vist Færøerne ved at stille et betydeligt Beløb til Disposition til Indkøb af nødvendige Varer. Det vil sikkert ikke være det høje Ting ubekendt, at Færøernes Vareforsyning under Krigen for en væsentlig Del er gaaet over til Lagtinget. Det skete efter Købmændenes Anmodning. Ledelsen af Lagtingets Vareforsyningsvirksomhed har været overdraget til Amtmanden og et Lagtingsudvalg, men i sidste Lagtingssamling vedtoges det, at Amtmanden ikke mere skal være Medlem af Vareforsyningsudvalget. Sambandspartiet modsatte sig dette, men Selvstyrepartiet gennemførte Beslut-

ningen. Dette Lagtingsudvalg har saa, sammen med Amtmanden, bestemt Varernes Pris ved Salg fra Amtskommunen til Købmændene og ligeledes den Avance, som Købmændene maatte tage ved Salg til Forbrugerne. Der har været Frihed for Købmændene til at indføre Varer uden om Amtskommunen, for saa vidt man maatte ønske det, men Amtskommunens Handel har altsaa været prisregulerende, og har Købmændene ønsket at sælge de Varer, som de selv indførte, dyrere, har Folk naturligvis ikke villet købe dem, fordi de kunde købe billigere hos Amtskommunen.

Amtskommunens Vareforsyningsvirksomhed har fungeret udmærket, og dette skyldes i første Række den Omstændighed, at man i Amtmand Rytter, som fra traadte sin Embedsvirksomhed den 1. August, har haft en Mand, som med aldrig svigtende Interesse og med overlegen Dygtighed personlig har haft Overledelsen af Virksomheden. Den Bemyndigelse, som Loven af 7. August 1914 gav Indenrigsministeren, er nemlig for Færøernes Vedkommende overdraget til Amtmanden, og denne Bemyndigelse har Amtmand Rytter benyttet paa en saadan Maade, at han har høstet stor Anerkendelse derfor. Foruden at bestride sit vanskelige Embede paa udmærket Maade — og Vanskelighederne har været store paa Færøerne — er det lykkedes ham at lede Vareforsyningsvirksomheden saaledes, at selv hans Modstandere har maattet yde ham Anerkendelse. Fra alle Sider i Lagtinget, ja, selv i Selvstyrepartiets Presse, som ellers ingenlunde har været Amtmand Rytter god i den sidste Tid, har man ydet ham Anerkendelse. Med Formandens Tilladelse skal jeg læse et ganske lille Stykke op af en Avis, hvor der udtales Anerkendelse overfor Amtmanden paa Grund af hans Virksomhed med Hensyn til Vareforsyningen:

„At Salt, Kul og Manilla har været dyrt fra Vareforsyningen, er korrekt nok, men har ikke Amtskommunen stadig hævdet, at det, som man laa inde med, var at betragte som „Reservebeholdning“? Det stod altid Købmændene frit for at købe de samme Artikler i Udlandet, de blev endda opfordret dertil. Den Gang Saltet i et Spring steg fra 100 til 250 Kr. pr. t, betænkte imidlertid mange Købmænd sig paa at indkøbe; man kunde jo eventuelt vente, at Prisen vilde regulere sig lidt til næste Fiskerisæson; man vidste heller ikke, hvorledes Fiskerne vilde stille sig til den Kontraktforandring, som maatte blive en Følge af Saltets Fordyrelse. Købmæn-